

Villie, selv om den er urimelig, og man vil i saadanne Tilfælde ofte kunne se større Bøder vedtagne i Mindelighed for meget smaa Forseelser, som man utvivlsomt slet ikke burde have rørt ved. Det forekommer mig, at i det Tilfælde burde man i Samklang med den Tanke, der gaar igennem Lovforslaget, tilskikke vedkommende nogen Medhjælp, saaledes at han dog havde nogen Støtte, naar han stod frem for Politimesteren. Hvorledes denne Hjælp skal fremskaffes, skal jeg ikke komme ind paa, men paa en eller anden Maade maatte den sigtede kunne faa en vis borgerlig Hjælp og til en vis Grad ogsaa juridisk Hjælp, saaledes at han, naar han stod overfor Politimesteren i dennes Kontor, ikke stod aldeles værgeløs.

Saa er der endelig et Forhold, som jeg har set oplyst i „Ugeskrift for Retsvæsen“, hvor Professor, Dr. Munch-Petersen ganske kort har peget paa en Uretfærdighed, som jeg ogsaa gerne her ved første Behandling vilde henlede Opmærksomheden paa. Det er Sø- og Handelsrettens Sammensætning. Der staar i Lovforslagets § 9, at Sø- og Handelsrettens „sø- og handelskyndige Medlemmer vælges paa den i Lov af 19. Februar 1861 § 3 angivne Maade og skulle have de i samme Lovs § 4 nævnte Egenskaber, ligesom Bestemmelserne i Lovens §§ 6 og 7 osv.“. Naar man nu tager denne Lov af 19. Februar 1861 frem og ser, hvorledes Sø- og Handelsrettens sø- og handelskyndige Medlemmer fremkomme, saa viser det sig, at Retten bestaar af 20 handelskyndige og 10 søkyndige Medlemmer. Til handelskyndige Medlemmer er det fastsat, at der skal vælges „Mænd, der drive eller have drevet Næring som Grosserere, Købmænd, Detailister, Speditører, Skibsredere, Vekslerere eller Mæglere“, og som søkyndige Medlemmer kan der kun vælges „Mænd, der ere eller have været Skibsførere eller Officerer i den kongelige Marine“. Man ser altsaa her, at Sø- og Handelsretten, som dog ogsaa faar adskillige Straffesager at behandle, og mange Gange skal dømme Søfolk, underordnede Handelsbetjente, Lærlinge osv., er sammensat af lutter Folk, der tilhøre en Overklasse indenfor disse Stænder. Ser man i § 13, vil man se, at som Handelssager staar der bl. a. nævnt Sager, der rejse sig af Handels-Faktorers, Fuldmægtiges, Betjentes eller Lærlinges Tjenesteforhold til deres Principaler, og det er Principalerne, som her komme til at sidde og dømme, og Dommen er jo til en vis Grad inappellabel. Ser man efter

i § 12, hvad der forstaas ved Søsager, finder man, at det er Rederes, Skipperes og Skibsfolks indbyrdes Rettigheder, Pligter og Forhold, og her finder man atter, at det er Officerer og Skibsførere, der komme til at dømme om Søfolkernes Rettigheder, Pligter og øvrige Forhold. Det forekommer mig, at Dr. Munch-Petersen har ganske Ret i at henpege paa dette som noget urigtigt, og jeg har villet bringe det frem her ved første Behandling, fordi jeg ikke tror at have set det fremsat før under Sagens Behandling.

Det er disse Enkeltheder, som jeg har villet benytte Lejligheden til at bringe frem ved første Behandling. Hvad selve de store Principper angaar, som ligge i Lovforslaget, kan jeg kun udtale Ønsket om, at man maatte kunne naa hen imod, hvad Forslagene have indeholdt før, og helst lidt længere.

Formanden: Den ærede 1ste Landstingsmand for 5te Kreds (Sonne) har Ordet for en kort Bemærkning.

Sonne: Det ærede Medlem, som nu satte sig, brugte den Udtalelse om den polske Arbejdskraft, der indføres her i Landet, at disse Polakker indføres her i Landet ved falske Kontrakter. Mod denne Udtalelse ønsker jeg at nedlægge en bestemt Indsigelse. Jeg tør selvfølgelig ikke bestride, at det Tilfælde kan forekomme, hvor en Arbejdsgiver forsøger at forholde sin polske Arbejdskraft en større eller mindre Del af den den kontraktmæssigt tilkommende Ret, men jeg tillader mig bestemt at hævde, at dette vil være Undtagelsen; Regelen vil være den, at de danske Arbejdsgivere rundt og fuldt fyldestgøre deres kontraktmæssige Forpligtelser overfor den polske Arbejdskraft. Og jeg tillader mig endvidere bestemt at hævde, at hvor den polske Arbejdskraft maatte være forholdt nogen Del af sin Ret, vil det i hvert Tilfælde overvejende ikke skyldes den danske Arbejdsgiver, men de polske Arbejders egne Førere eller Tillidsmænd.

Formanden: Den ærede 4de Landstingsmand for 9de Kreds (Harald Jensen) har Ordet for en kort Bemærkning.

Harald Jensen: Da jeg talte om falske Kontrakter, sagde jeg: som sket er. Jeg har haft i mine Hænder en Kontrakt, der bar en dansk Godsejers Underskrift, men ved Henvendelse til vedkommende Godsejer viste det sig, at han ikke havde